

Sygn. akt IX Ga 206/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński (spr.)

Sędziowie: SSO Liliana Stępkowska

SSO Jacek Widło

Protokolant: Elżbieta Zentar

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2016 roku w L.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko P. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 29 października 2015 roku w sprawie sygn. akt V GC 507/15

oddala apelację.

Jacek Widło S. L. S.

Sygn. akt IX Ga 206 / 16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 r w Siedlcach na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko P. N. o zapłatę 42 736,95 złotych uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 04 lutego 2015r wydany przez Sąd Rejonowy w Siedlcach w sprawie o sygnaturze akt V GNc 1534/14 (pkt I) , umarzył postępowanie w zakresie należności głównej powyżej kwoty 39 677,57 złotych (pkt II) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 39.677,57 zł. z ustawowymi odsetkami od kwoty 17.589,97 zł. od dnia 08 października 2013r. do dnia zapłaty, od kwoty 826,14 zł. od dnia 01 stycznia 2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.911,40 zł. od dnia 09 listopada 2013r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.011,54 zł. od dnia 19 listopada 2013r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.209,38 zł. od dnia 30 listopada 2013r. do dnia zapłaty, od kwoty 271,46 zł. od dnia 24 grudnia 2013r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.083,62 zł. od dnia 28 grudnia 2013r. do dnia zapłaty, od kwoty 8.179,30 zł. od dnia 29 grudnia 2013r. do dnia zapłaty, od kwoty 430,50 zł. od dnia 25 stycznia 2014r. do dnia zapłaty, od kwoty 43,05 zł. od dnia 18 lutego 2014r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.121,05 zł. od dnia 03 października 2014r. do dnia zapłaty (pkt III) , a także kwotę 2.913 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2.400 zł. kosztów zastępstwa procesowego (pkt IV) .

Jako uzasadnienie wyroku wskazano, że w pozwie z dnia 3 października 2014 roku (data stempla pocztowego) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego P. N. kwoty 42.736,95 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty: 16.930,70 zł. – za okres od dnia 26 października 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 3.911,40 zł. – za okres od dnia 9 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 2.011,54 zł. – za okres od dnia 19 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 3.209,38 zł. – za okres od dnia 30 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 271,46 zł. – za okres od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 2.088,62 zł. – za okres od dnia 27 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 8.179,30 zł. – za okres od dnia 30 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 16.976,38 zł. – za okres od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 430,50 zł. – za okres od dnia 25 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 43,05 zł. – za okres od dnia 18 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 4.730,70 zł. – za okres od dnia 31 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 1.449,89 zł. – za okres od dnia 3 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Wskazano, że w uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozwany zakupił o niego towar. Pozwanemu za zakup od powoda towarów, zostały wystawione następujące faktury VAT:

- faktura VAT Nr (...) z dnia 8 sierpnia 2013 roku na kwotę 18.150,24 zł. (termin wymagalności - 8 października 2013 roku);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku na kwotę 18.273,86 zł. (termin wymagalności - 26 października 2013 roku);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 9 września 2013 roku na kwotę 3.911,40 zł. (termin wymagalności – 9 listopada 2013 roku);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 19 września 2013 roku na kwotę 2.454,34 zł. (termin wymagalności – 19 listopada 2013 roku);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 30 września 2013 roku na kwotę 3.209,38 zł. (termin wymagalności – 30 listopada 2013 roku);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 24 października 2013 roku na kwotę 271,46 zł. (termin wymagalności – 24 grudnia 2013 roku);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 26 października 2013 roku na kwotę 2.083,62 zł. (termin wymagalności – 27 grudnia 2013 roku);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 29 października 2013 roku na kwotę 8.179,30 zł. (termin wymagalności – 30 grudnia 2013 roku);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 27 sierpnia 2013 roku na kwotę 430,50 zł. (termin wymagalności – 25 stycznia 2014 roku);

- faktura VAT Nr (...) z dnia 20 września 2013 roku na kwotę 658,05 zł. (termin wymagalności – 18 lutego 2014 roku).

Mimo upływu płatności wynikających z w/w faktur VAT, pozwany nie uregulował należności na rzecz powoda. Powód wydał, a pozwany odebrał od powoda w/w faktury VAT oraz towar opisany na fakturach, co potwierdza podpis złożony przez pozwanego na fakturach. Pozwany nie kwestionował należności wynikających z powyższych faktur VAT. Dalej powód podał, iż do faktury VAT o nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku – wystawił fakturę korygującą o nr (...) z dnia 24 marca 2014 roku na kwotę 1.343,16 zł., w związku z tym należność z tytułu w/w faktury VAT została pomniejszona o kwotę 1.343,16 zł. – do zapłaty pozostaje należność w wysokości 16.930,70 zł. Poinformował nadto, iż w związku z dokonaniem kolejnych płatności – powód zaliczył je na poczet spłaty należności z tytułu faktury VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 roku – do zapłaty pozostała kwota 3.351,13 zł. Podał, iż również należność z faktury VAT nr (...) z dnia 19 września 2013 roku została pomniejszona o kwotę 442,80 zł. – do zapłaty pozostaje kwota 2.011,54 zł. Podał nadto, iż należność z faktury VAT nr (...) z dnia 20 września 2013 roku – została pomniejszona o kwotę 615 zł. – do zapłaty pozostaje kwota 43,05 zł. Podniósł, iż do dnia wniesienia pozwu, pozwany dokonał jedynie częściowej spłaty zadłużenia, tj.:

- w dniu 30 grudnia 2013 roku dokonał wpłaty 1.173,86 zł.;
- w dniu 9 stycznia 2014 roku dokonał wpłaty 700,00 zł.;
- w dniu 28 stycznia 2014 roku dokonał wpłaty 1.800 zł.;
- w dniu 14 lutego 2014 roku dokonał wpłaty 1.000 zł.;
- w dniu 26 lutego 2014 roku dokonał wpłaty 2.700 zł.;
- w dniu 17 marca 2014 roku dokonał wpłaty 1.500 zł.;
- w dniu 28 marca 2014 roku dokonał wpłaty 1.400 zł.;
- w dniu 14 kwietnia 2014 roku dokonał wpłaty 1.500 zł.;
- w dniu 30 kwietnia 2014 roku dokonał wpłaty 1.600 zł.

Powód podał, iż rozliczył powyższe wpłaty w następujący sposób:

- wpłatę z dnia 30 grudnia 2013 roku zaliczono na poczet faktury VAT (...) z dnia 8 sierpnia 2013 roku – do zapłaty 16.976,38 zł. a w związku z opóźnieniem powodowi należą się odsetki ustawowe od kwoty 18.150,24 zł. od dnia 8 października 2013 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku – kwota odsetek 543,02 zł.,
- wpłaty z dnia 9 stycznia 2014 roku, 28 stycznia 2014 roku, 14 lutego 2014 roku, 26 lutego 2014 roku, 17 marca 2014 roku, 28 marca 2014 roku, 14 kwietnia 2014 roku, 30 kwietnia 2014 roku – zaliczono na poczet faktury VAT (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku – do zapłaty 4.730,70 zł. , a w związku z opóźnieniem w płatności powodowi należą się od pozwanego następujące odsetki ustawowe:
  - od kwoty: 16.930,70 zł. – od dnia 26 października 2013 roku do dnia 9 stycznia 2014 roku (odsetki – 458,29 zł.);
  - od kwoty: 16.230,07 zł. – od dnia 10 stycznia 2014 roku do dnia 28 stycznia 2014 roku (odsetki – 109,83 zł.);
  - od kwoty: 14.430,70 zł. – od dnia 29 stycznia 2014 roku do dnia 14 lutego 2014 roku (odsetki – 87,37 zł.);
  - od kwoty: 13.430,70 zł. – od dnia 15 lutego 2014 roku do dnia 26 lutego 2014 roku (odsetki – 57,40 zł.);
  - od kwoty: 10.730,70 zł. – od dnia 27 lutego 2014 roku do dnia 17 marca 2014 roku (odsetki – 72,62 zł.);

- od kwoty: 9.230,70 zł. – od dnia 18 marca 2014 roku do dnia 28 marca 2014 roku (odsetki – 36,16 zł.);
- od kwoty: 7.830,70 zł. – od dnia 29 marca 2014 roku do dnia 14 kwietnia 2014 roku (odsetki – 47,41 zł.);
- od kwoty: 6.330,70 zł – od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia 30 kwietnia 2014 roku (odsetki – 37,79 zł.);
- od kwoty: 4.730,70 zł. – od dnia 31 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Powód wskazał, iż dokonał kapitalizacji wszystkich odsetek ustawowych, a łączna ich suma wynosi 1.449,89 zł. Podał, iż do zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda pozostaje nadal kwota 42.736,95 zł. (w tym skapitalizowane odsetki ustawowe), stanowiąca wartość przedmiotu sporu (pozew, k. 2 – 10). Pismem procesowym z dnia 17 listopada 2014 roku pełnomocnik powoda wskazał, iż pozwany dokonał częściowej zapłaty dochodzonych należności, tj. wpłacił kwotę 1.730,70 zł., którą to kwotę powód zaliczył na poczet należności wynikającej z faktury VAT o nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku. Z uwagi na powyższe, powód ograniczył żądanie do kwoty 41.233,95 zł. wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty 16.416,11 zł. – za okres od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.911,40 zł. – za okres od dnia 9 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.011,54 zł. – za okres od dnia 19 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.209,38 zł. – za okres od dnia 30 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 271,46 zł. – za okres od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.083,62 zł. – za okres od dnia 28 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.179,30 zł. – za okres od dnia 29 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 430,50 zł. – za okres od dnia 25 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 43,05 zł. – za okres od dnia 18 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.000 zł. – za okres od dnia 4 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.677,59 zł. – za okres od dnia 3 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (pismo – ograniczenie powództwa, k. 60 – 69). W dniu 4 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach V wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt V GNC 1534/15 wydał orzeczenie, w którym postępowanie w sprawie umorzył w zakresie należności głównej ponad kwotę 41.233,90 zł. (postanowienie, k. 122). Tego samego dnia został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu lub wniósł zarzuty (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, k. 120). Pozwany w złożonych w dniu 5 marca 2015 roku (data stempla pocztowego) zarzutach od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w stosunku do niego w całości. W uzasadnieniu zarzutów pozwany wskazał między innymi, iż zatrudniony u niego M. K. (1), był upoważniony do zamawiania towaru w jego imieniu i każdorazowo to robił. W trakcie współpracy okazało się, że część zamawianych przez niego towarów nigdy nie trafiła na budowy realizowane przez jego firmę. Podał, iż mimo, że to nie on pobierał towar od powoda tylko M. K. (1) – to w miarę posiadanych możliwości – pokrywał zobowiązania M. K. (1). Wskazał, iż zapłacił za fakturę (...) na kwotę 7.391,69 zł. i fakturę nr (...) na kwotę 10.026,35 zł. Podniósł, iż działalność M. K. (1) doprowadziła go do utraty płynności finansowej i w konsekwencji do upadku jego firmy. Dodał, iż w dokumentach księgowych nie odnalazł faktur na kwotę: 16.416,11 zł. oraz na kwotę 1.677,59 zł. (zarzuty, k. 128 – 129). W odpowiedzi na zarzuty powód ograniczył żądanie do kwoty 39.677,57 zł. wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty 17.589,97 zł. – za okres od dnia 8 października 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 826,14 zł. – za okres od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.911,40 zł. – za okres od dnia 9 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.011,54 zł. – za okres od dnia 19 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.209,38 zł. – za okres od dnia 30 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 271,46 zł. – za okres od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.083,62 zł. – za okres od dnia 28 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.179,30 zł. – za okres od dnia 29 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 430,50 zł. – za okres od dnia 25 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 43,05 zł. – za okres od dnia 18 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.121,21 zł. – za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (ograniczenie powództwa, pismo procesowe pełnomocnika powoda, k. 149 – 162). Na rozprawie w dniu 29 października 2015 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo zgodnie z treścią pisma z dnia 9 marca 2015 roku, zaś pozwany wniósł o oddalenie powództwa (protokoły rozpraw, k. 58, k. 63).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu P. N. towar, znajdujący się w asortymencie powoda. W związku ze sprzedażą pozwanemu towarów, powód wystawił następnie pozwanemu następujące faktury VAT:

- faktura VAT Nr (...) z dnia 8 sierpnia 2013 roku na kwotę 18.150,24 zł. (termin wymagalności - 8 października 2013 roku) (k. 23);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku na kwotę 18.273,86 zł. (termin wymagalności - 26 października 2013 roku) (k. 25 – 26);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 9 września 2013 roku na kwotę 3.911,40 zł. (termin wymagalności – 9 listopada 2013 roku) (k. 36);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 19 września 2013 roku na kwotę 2.454,34 zł. (termin wymagalności – 19 listopada 2013 roku) (k. 39);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 30 września 2013 roku na kwotę 3.209,38 zł. (termin wymagalności – 30 listopada 2013 roku) (k. 41);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 24 października 2013 roku na kwotę 271,46 zł. (termin wymagalności – 24 grudnia 2013 roku) (k. 42);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 26 października 2013 roku na kwotę 2.083,62 zł. (termin wymagalności – 27 grudnia 2013 roku) (k. 43);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 29 października 2013 roku na kwotę 8.179,30 zł. (termin wymagalności – 30 grudnia 2013 roku) (k. 44);
- faktura VAT Nr (...) z dnia 27 sierpnia 2013 roku na kwotę 430,50 zł. (termin wymagalności – 25 stycznia 2014 roku) (k. 45);

- faktura VAT Nr (...) z dnia 20 września 2013 roku na kwotę 658,05 zł. (termin wymagalności – 18 lutego 2014 roku) (k. 46).

Mimo upływu płatności wynikających z w/w faktur VAT, pozwany nie uregulował należności na rzecz powoda. Powód wydał, a pozwany odebrał od powoda w/w faktury VAT oraz towar opisany na fakturach, co potwierdzają podpisy złożone przez pozwanego na w/w fakturach. Pozwany nie kwestionował należności wynikających z powyższych faktur VAT (zeznania pozwanego, k. 176). Do faktury VAT o nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku – wystawił fakturę korygującą o nr (...) z dnia 24 marca 2014 roku na kwotę 1.343,16 zł. , w związku z tym należność z tytułu w/w faktury VAT została pomniejszona o kwotę 1.343,16 zł. – do zapłaty pozostaje należność w wysokości 16.930,70 zł. (k. 27). W związku z dokonaniem kolejnych płatności – powód zaliczył je na poczet spłaty należności z tytułu faktury VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 roku, również należność z faktury VAT nr (...) z dnia 19 września 2013 roku została pomniejszona o kwotę 442,80 zł. – do zapłaty pozostaje kwota 2.011,54 zł., nadto należność z faktury VAT nr (...) z dnia 20 września 2013 roku – została pomniejszona o kwotę 615 zł. – do zapłaty pozostaje kwota 43,05 zł. Do dnia wniesienia pozwu, pozwany dokonał następującej spłaty zadłużenia, tj.:

- w dniu 30 grudnia 2013 roku dokonał wpłaty 1.173,86 zł. (k. 24);
- w dniu 9 stycznia 2014 roku dokonał wpłaty 700 zł. (k. 28);
- w dniu 28 stycznia 2014 roku dokonał wpłaty 1.800 zł. (k. 29);
- w dniu 14 lutego 2014 roku dokonał wpłaty 1.000 zł. (k. 30);
- w dniu 26 lutego 2014 roku dokonał wpłaty 2.700 zł. (k. 31);
- w dniu 17 marca 2014 roku dokonał wpłaty 1.500 zł. (k. 32);
- w dniu 28 marca 2014 roku dokonał wpłaty 1.400 zł. (k. 33);
- w dniu 14 kwietnia 2014 roku dokonał wpłaty 1.500 zł. (k. 34);
- w dniu 30 kwietnia 2014 roku dokonał wpłaty 1.600 zł. (k. 35).

Powód rozliczył powyższe wpłaty w następujący sposób:

- wpłatę z dnia 30 grudnia 2013 roku zaliczył na poczet faktury VAT (...) z dnia 8 sierpnia 2013 roku – do zapłaty 16.976,38 zł. a w związku z opóźnieniem - odsetki ustawowe od kwoty 18.150,24 zł. od dnia 8 października 2013 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku – wynoszą 543,02 zł.,
- wpłaty z dnia 9 stycznia 2014 roku, 28 stycznia 2014 roku, 14 lutego 2014 roku, 26 lutego 2014 roku, 17 marca 2014 roku, 28 marca 2014 roku, 14 kwietnia 2014 roku, 30 kwietnia 2014 roku – zaliczył na poczet faktury VAT (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku – do zapłaty 4.730,70 zł. , a w związku z opóźnieniem w płatności – należne odsetki ustawowe:
  - od kwoty: 16.930,70 zł. – od dnia 26 października 2013 roku do dnia 9 stycznia 2014 roku (odsetki – 458,29 zł.);
  - od kwoty: 16.230,07 zł. – od dnia 10 stycznia 2014 roku do dnia 28 stycznia 2014 roku (odsetki – 109,83 zł.);
  - od kwoty: 14.430,70 zł. – od dnia 29 stycznia 2014 roku do dnia 14 lutego 2014 roku (odsetki – 87,37 zł.);
  - od kwoty: 13.430,70 zł. – od dnia 15 lutego 2014 roku do dnia 26 lutego 2014 roku (odsetki – 57,40 zł.);
  - od kwoty: 10.730,70 zł. – od dnia 27 lutego 2014 roku do dnia 17 marca 2014 roku (odsetki – 72,62 zł.);
  - od kwoty: 9.230,70 zł. – od dnia 18 marca 2014 roku do dnia 28 marca 2014 roku (odsetki – 36,16 zł.);

- od kwoty: 7.830,70 zł. – od dnia 29 marca 2014 roku do dnia 14 kwietnia 2014 roku (odsetki – 47,41 zł.);
- od kwoty: 6.330,70 zł. – od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia 30 kwietnia 2014 roku (odsetki – 37,79 zł.);
- od kwoty: 4.730,70 zł. – od dnia 31 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Pismem procesowym z dnia 17 listopada 2014 roku pełnomocnik powoda wskazał, iż pozwany dokonał częściowej zapłaty dochodzonych należności, tj. wpłacił kwotę 1.730,70 zł. , którą to kwotę powód zaliczył na poczet należności wynikającej z faktury VAT o nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku. Powód ograniczył żądanie do kwoty 41.233,95 zł. wraz z ustawowymi odsetkami. Następnie powód ograniczył ostatecznie żądanie do kwoty 39.677,57 zł. wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty 17.589,97 zł. – za okres od dnia 8 października 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 826,14 zł. – za okres od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.911,40 zł. – za okres od dnia 9 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.011,54 zł. – za okres od dnia 19 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.209,38 zł. – za okres od dnia 30 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 271,46 zł. – za okres od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.083,62 zł. – za okres od dnia 28 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.179,30 zł. – za okres od dnia 29 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 430,50 zł. – za okres od dnia 25 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 43,05 zł. – za okres od dnia 18 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.121,21 zł. – za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (ograniczenie powództwa, pismo procesowe pełnomocnika powoda, k. 149 – 162).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a w szczególności: faktur VAT (k. 23 – 46), potwierdzeń dokonania wpłat (k. 24, k. 28 – 35), zeznań pozwanego P. N. (k. 176) oraz wydruków z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (k. 58) i wydruku z KRS (k. 15 – 22). Sąd ten uznał, że powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w części, w której powód powództwa nie cofnął. Pomędzy stronami zawarte zostały umowy sprzedaży. Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży jest umową wzajemnie zobowiązującą, co znaczy że obie strony są względem siebie zarówno wierzycielami jak i dłużnikami. Spełnienie świadczenia przez jedną ze stron powoduje konieczność świadczenia drugiej strony. Pomędzy stronami bezsporne było, że powodowie sprzedali pozwanemu towar znajdujący się w ich asortymencie, a pozwany go odebrał. Pozwany nie kwestionował, że zawarł (przez uprawnionego do zawierania umów pracownika – M. K. (1)) z powodem umowy sprzedaży, nie kwestionował również dostarczenia towaru. Nie kwestionował także, iż pod każdą z faktur widnieje jego podpis (zeznania pozwanego, k. 176). Jak wynika z materiału dowodowego – a mianowicie z faktur VAT (k. 24, 28 – 35) – dołączonych przez powoda do pozwu – towar został wydany i dostarczony pozwanemu o czym świadczą podpisane faktury przez pozwanego P. N.. Mając powyższe na względzie oraz zebrany materiał dowodowy, jednoznacznie z niego wynika, iż powód wywiązał się z umów sprzedaży i przeniósł na kupującego – pozwanego własność rzeczy oraz wydał pozwanemu zakupiony towar. Tym samym powód wykonał swoje zobowiązanie i należało mu się wynagrodzenie. Nadto mając na względzie fakt, iż pełnomocnik powódki ograniczył roszczenie do kwoty

39.677,57 zł. i cofnął powództwo co do pozostałej kwoty dochodzonej pozwem ze zrzeczeniem się roszczeniu co do tej kwoty – Sąd umorzył postępowanie w zakresie należności głównej powyżej kwoty 39.677,57 zł. Zgodnie z treścią art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W myśl art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 kpc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając powyższe na względzie Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 39.677,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty 17.589,97 zł. – za okres od dnia 8 października 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 826,14 zł. – za okres od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.911,40 zł. – za okres od dnia 9 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.011,54 zł. – za okres od dnia 19 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.209,38 zł. – za okres od dnia 30 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 271,46 zł. – za okres od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.083,62 zł. – za okres od dnia 28 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.179,30 zł. – za okres od dnia 29 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 430,50 zł. – za okres od dnia 25 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 43,05 zł. – za okres od dnia 18 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.121,21 zł. – za okres od dnia 3 października 2014 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 476 kc dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie. W ocenie Sądu Rejonowego pozwany dopuścił się zwłoki w związku z czym powodowi przysługiwały odsetki za czas opóźnienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 98 § 1 kpc zgodnie, z którym strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty procesu poniesione przez powoda składała się opłata od pozwu w wysokości 496,00 zł. (od wartości przedmiotu sporu 39.677,57 zł.) oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł. ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz kwota 17 zł. – stanowiąca opłatę od pełnomocnictwa.

Powyższe rozstrzygnięcie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego zostało zaskarżone w całości przez pozwanego . Wyrokowi apelujący zarzucił :

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść wyroku poprzez:

a) ustalenie, iż powód wydał a pozwany odebrał od powoda faktury VAT oraz towar opisany w fakturach, co potwierdza podpis złożony przez pozwanego na fakturach mimo, iż:

- na fakturze VAT Nr (...) z dnia 8 sierpnia 2013 roku na kwotę 18.150,24 zł . nie widnieje podpis pozwanego tylko podpis M. K. (1), na fakturze tej wbrew ustaleniom Sądu nie ma i nigdy nie było podpisu pozwanego ,a M. K.

(1) przywłaszczył sobie w/w towar i nigdy go nie przekazał pozwanemu i zostało to potwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu;

- na fakturze VAT Nr (...) z dnia 19 września 2013 roku na kwotę 2.454,34 zł. nie widnieje podpis pozwanego tylko podpis M. K. (1), na fakturze tej wbrew ustaleniom Sądu nie ma i nigdy nie było podpisu pozwanego .

b) ustaleniu, iż nie kwestionował dostarczenia towarów podczas gdy od samego początku twierdził, że części towaru nigdy nie otrzymałem, M. K. (1) przyznał się do tego , że pozwanego oszukał i okradł co potwierdził prawomocnym wyrokiem Sąd , a którą to okoliczność Sąd w Siedlcach zupełnie pomija przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie;

c) ustaleniu, iż odbierając od powoda towar M. K. (1) działał w granicach upoważnienia pozwanego mimo, iż nigdy pozwany nie upoważniał go do przywłaszczania sobie towaru , a do przekazania go na budowę, którą to okoliczność Sąd zupełnie pomija przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie;

d) ustaleniu, iż pozwany jest zobowiązany na rzecz powoda do zapłacenie kwoty 39.677,57 zł. wraz z ustawowymi odsetkami podczas gdy:

- Sąd pomija, iż na skutek oszukania apelującego i okradzenia przez M. K. (1) wpłacił on na rzecz powoda za faktury (...) na kwotę 7391,69 zł. i FS-2830 na kwotę 10026,35zł. , których to faktur nie powinienem zapłacić ponieważ M. K. nigdy nie przekazał pozwanemu towaru wymienionego na tych fakturach – pozwany został oszukany i zapłacił za nie , a jedyną osobą, która powinna za nie zapłacić jest M. K. (1) ;

Jako uzasadnienie apelacji wskazano ,że w ramach prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej polegającej na zakładaniu instalacji elektrycznych zamawiał on towar z hurtowni (...). W jego imieniu towar był zamawiany przez zatrudnionego u pozwanego kierownika budowy M. K. (1). Był on upoważniony do zamawiania towaru w imieniu pozwanego i każdorazowo to robił. Nigdy nie upoważniał M. K. (1) do przywłaszczania sobie towaru i nie przekazywania go na budowę. W trakcie współpracy z M. K. (1) okazało się, że część zamawianych przez niego towarów nigdy nie trafiło na budowy realizowane przez firmę pozwanego . Kiedy pozwany zorientował się, że jest przez M. K. (1) oszukiwany - skradziony przez niego został towar za sumę 35 568 zł. - złożył w tej sprawie zawiadomienie o przestępstwie na Policję. M. K. (1) przyznał się do oszustwa na szkodę pozwanego jednak w żaden sposób nie zwrócił pozwanemu wyłudzonego z firmy (...) towaru , ani nie oddał pieniędzy. Pomimo tego, że to nie pozwany pobierałem towar od firmy (...) tylko M. K. (1), który wykorzystał jego dane pozwany chciał sprawę wyjaśnić i w miarę posiadanych możliwości finansowych pokrywał do pewnego czasu zobowiązania M. K. (1) - zapłacił tak faktury (...) na kwotę 7391,69 zł. i FS-2810 na kwotę 10 026,35 zł. Działalność M. K. (1) doprowadziła do utraty płynności finansowej i w konsekwencji do upadku firmy pozwanego - w chwili obecnej działalność jest zawieszona .

Sprawa została zakończona prawomocnym wyrokiem w dniu 23 października 2014r. M. K. (1) nie oddał pozwanemu żadnych pieniędzy ani skradzionego towaru. Apelujący wskazał nadto ,że próbował porozumieć się z hurtownią (...) w sprawie przeksięgowania należności ale nie dało to żadnego rezultatu. Hurtownia (...) nie chce zwrócić pozwanemu pieniędzy, które wpłacił za faktury (...) na kwotę 7391,69 zł. i FS-2810 na kwotę 10 026,35 zł. Pieniądze te nie powinny być przeze pozwanego zapłacone ponieważ nie jest to jego należność tylko M. K. (1). Z niezrozumiałych dla pozwanego powodów hurtownia domaga się ode niego pieniędzy a nie chce się ze nim rozliczyć z nienależnej jej nadpłaty .

Strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika złożyła do akt dwa pisma procesowego zawierające odpowiedz na apelację strony pozwanej (k. 247 i nast. oraz k. 251 i nast.) . Oba te pisma zostały złożone z uchybieniem terminu określonego w przepisie art. 372 kpc (w przypadku pierwszego z tych pism w ostatnim dniu tego terminu pełnomocnik procesowy strony powodowej pismo to nadał na adres Sądu, przed którym nie toczyło się postępowanie ani w I , ani też w II instancji – k. 250 , w przypadku drugiego zaś zostało ono nadane w dniu 30 maja 2016 r. – k. 253 , podczas gdy odpis apelacji strony pozwanej został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 25 kwietnia 2016 r. – k. 236) .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową apelację ustalił i zważył co następuje :

Na wstępie należy wskazać ,że Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym nie uwzględnił wniosków dowodowych zgłoszonych przez stronę pozwaną dołączonych do apelacji . Stosownie bowiem do przepisu art. 382 kpc sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Przepis art. 217 § 1 kpc nakłada również na strony obowiązek powoływania dowodów na poparcie swoich twierdzeń do czasu zamknięcia rozprawy przed sądem pierwszej instancji. Później, gdy spór przenosi się przed sąd drugiej instancji, sąd ten może dopuścić w zasadzie tylko takie dowody , których dopuszczenie uzasadnia przepis art. 381 kpc .Zgodnie zaś z tym przepisem sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Obowiązująca w Kodeksie postępowania cywilnego zasada kontrydyktoryjności i uwolnienie sądu orzekającego od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. orzeczenie SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113) oznacza ,że sądem faktu stał się sąd I instancji. W toku tego postępowania powinny być zatem wyczerpująco przedstawione kwestie sporne, fakty i dowody. Przed sądem II instancji nowe fakty i dowody mogą być zgłaszane jedynie wyjątkowo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 r. , II CKN 417/98 , Prok.i Pr. 1999/11-12/35). W przyjętym systemie apelacji celem postępowania apelacyjnego jest bowiem ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym. Zasada pozostaje jednak wskazano wyżej , że koncentracja materiału faktycznego i dowodowego powinna nastąpić już przed sądem pierwszej instancji. Chociaż więc dopuszczalność nowego materiału procesowego przed sądem apelacyjnym jest regułą, to doznaje ona ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 kpc Sąd drugiej instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał ten uzupełnić, jeżeli jest to konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone wymienionym przepisem. Strona przed tym sądem powinna zatem wykazać, że nie mogła ich przedstawić w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji (gdyż wówczas jeszcze nie istniały lub o nich nie wiedziała, albo też zachodziły istotne przyczyny usprawiedliwiające niemożność ich przedstawienia) lub że potrzeba ich oferowania powstała dopiero później. O istnieniu potrzeby powołania się na nowe fakty i dowody nie decyduje samo zapatrywanie strony, lecz przedmiotowa ocena istniejącego stanu rzeczy, której dokonuje sąd (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r. , III CKN 797/00 , Prok.i Pr. 2000/10/42 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1998 r. , I CKN 678/97,Prok.i Pr. 1999/5/40).Oznacza to ,że świetle art. 368 pkt 6 kpc nie można oprzeć rewizji na nowych faktach i dowodach, których strona nie powołała w pierwszej instancji tylko dlatego, że uważała, iż nie zachodzi taka potrzeba, gdyż przytoczony przez nią materiał procesowy wystarczy do uzasadnienia jej roszczenia lub obrony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 1973 r. , II CR 647/72 , LEX nr 7212).Strona nie może skutecznie żądać też ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym także tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny tego dowodu przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1997 r. , II CKN 446/ 97 , OSNC 1998/4/67).Również wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie może stanowić samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 r. , I PKN 640/98, OSNAP 2000/10/389).

Strona pozwana zgłaszając nowe dowody w postępowaniu odwoławczym przy apelacji nie wykazała ,że nie mogła ich przedstawić w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji lub że potrzeba ich powołania powstała dopiero później. Strona pozwana wreszcie nawet się nie powołała na to ,że przedmiotowych dowodów nie mogła zgłosić wcześniej , a zatem jako spóźnione nie mogły one zostać uwzględniony przez Sąd Okręgowy . Nie istniały bowiem żadne przeszkody w ocenie Sądu II instancji , aby dowody zgłoszone dopiero na przy apelacji przy dołożeniu należytej staranności wymaganej od strony prawidłowo dbającej o swoje interesy i ich ochronę został zgłoszony przez samą stronę w toku postępowania przed Sądem I instancji i to jeszcze przed wydaniem zaskarżonego wyroku , gdyż pochodzą one wszystkie z roku 2014 .

Stosownie do przepisu art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji . Związanie granicami wniosków apelacji oznacza zaś , że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Sąd nie jest zaś związany treścią wniosku apelacyjnego co do

sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to zatem , że mimo wniosku skarżącego o zmianę wyroku sąd drugiej instancji może go uchylić (i na odwrót). Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym (por. Komentarz do art. 378 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.64.43.296), [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik , Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.) . Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy uznając , iż sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskami apelacji co do sposobu rozstrzygnięcia. Granice apelacji wyznacza nie tyle sam wniosek, co cały jej wywód i treść (por. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r. , I PKN 714/00 , OSNP 2003/22/544).

Przedmiotowa apelacja co uszło uwadze Sądowi I instancji , ale również Sądowi Odwoławczemu nie zawiera w ogóle wniosku o zmianę , czy też o uchylenie zaskarżonego wyroku . Apelujący ograniczył się jedynie do wskazania w apelacji ,że zaskarżą orzeczenie w całości .Powyższe uchybienie nie stanowiło jednakże przeszkody w rozpoznaniu przedmiotowej apelacji mimo jej braków formalnych .

Z przepisu art. 386 § 2 i 4 kpc wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Postępowanie przed Sądem I instancji w ocenie Sądu Okręgowego nie jest dotknięte nieważnością. W niniejszym przypadku strona skarżąca jak wynika z treści apelacji i jej uzasadnienia na nieważność postępowania nawet się zresztą nie powoływała , zaś Sąd odwoławczy z urzędu nie stwierdził , aby w niniejszym przypadku nieważność postępowania miała miejsce . Sąd Rejonowy rozpoznał także istotę sprawy . Sąd ten dokonał bowiem analizy zasadność żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych, jako podstawa faktyczna pozwu oraz z punktu widzenia zarzutów podniesionych przez pozwanego w toku postępowania . Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się nadto , że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji dojdzie w szczególności w razie oddalenia powództwa z uwagi na przyjęcie przedawnienia roszczenia, prekluzji lub braku legitymacji procesowej strony, której oceny sąd drugiej instancji nie podziela (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, Lex, nr 55513). Sąd Najwyższy przyjął, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy (zob. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483). To samo należy także odnieść do ewentualnej sprzeczności ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym czy też samego przeprowadzenia przez sąd i instancji postępowania dowodowego w tym jego zakresie . W tym też zakresie nie może to być utożsamiane z brakiem rozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji . Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu wreszcie nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszym przypadku brak było także podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku . Przed odniesieniem się jednakże do zarzutów zawartych we wniesionej apelacji na wstępie należy także podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji, jako sąd orzekający merytorycznie, powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne. Sąd ten może tym samym dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie dowodów przeprowadzonych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Musi jednak w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego. Dokonanie przez sąd

drugiej instancji odmiennych ustaleń bez przeprowadzania dodatkowych dowodów jest dopuszczalne i uzasadnione w szczególności wtedy, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Niezbędne jest wykazanie w czym tkwi wadliwość stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego, dlaczego określone dowody dostarczają odmiennych wniosków, które z dowodów nie zasługują na wiarę, co sprawia, że wyłania się inny obraz stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r., I CKN 567/99, LEX nr 53925 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 r., II UKN 339/00, OSNP 2003/1/21). Sąd odwoławczy ma nadto nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających właśnie z przepisu art. 233 § 1 kpc niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów bądź ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Obowiązek ten jest tym bardziej oczywisty, gdy strona wnosząca apelację zarzuca sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy albo tak jak w niniejszym przypadku błąd w ustaleniach faktycznych, a zatem brak wszechstronnego i bezstronnego rozpoznania zebranego w sprawie materiału dowodowego i uchybienie zasadom swobodnej oceny dowodów.

Przechodząc do konkretnych zarzutów w powyższym zakresie kierowanych pod adresem zaskarżonego orzeczenia należy wskazać, że zgodnie z przepisem art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wyrażona w powołanym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów w żadnym wypadku nie może oznaczać oceny dowolnej, naruszającej podstawowe zasady logiki i doświadczenia życiowego pomijającej dowody zgromadzone w danym postępowaniu, jednakże skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga wykazania, że określone fakty ustalone przez sąd nie wynikają z dowodów, na które sąd powołuje się bądź pozostają w sprzeczności z dowodami, które sąd w sposób sprzeczny z art. 233 § 1 kpc uznał za niewiarygodne, bądź że sąd oparł się na dowodach, które ocenił wadliwie za wiarygodne bądź przeprowadzonych w sposób nieprawidłowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2002 r., (...) 132/01, LEX nr 53144). Przyjmuje się zatem, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodowej grupuje się zatem następująco: 1/ doświadczenie życiowe, 2/inne źródła wiedzy, 3/poprawność logiczna, 4/prawdopodobieństwo wersji. Na marginesie należy także wskazać, że zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym. Poprawność rozumowania sądu (sędziego) powinna być możliwa do skontrolowania (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 1967 r., I CR 58/67, (...) 1968, nr 1, s. 22).

Warto tu ponadto wskazać, że zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 kpc nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego dokonanych na podstawie zgodnej z interesem skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99 LEX nr 53136). Stwierdzić także należy, że jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub w przypadku, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Same nawet bardzo poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykracza ona poza granice określone w art. 233 § 1 kpc nie powinny stwarzać podstawy do

zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (por. uchwała Sadu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r. III CZP 59/98, OSNC 1999/7-8/124).

Rację należy przyznać apelującemu ,że wbrew zawartemu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ustaleniu Sądu I instancji materiał dowodowy zgromadzony w aktach niniejszego postępowania nie daje podstaw do uznania ,że pozwany podpisał wszystkie faktury załączone do pozwu . Wbrew ustaleniom dokonanym w tym zakresie przez Sąd I instancji oraz zeznaniom pozwanego na których oparł się w tym względzie Sąd Rejonowy nie wszystkie faktury wystawione przez stronę powodową , a załączone do pozwu zostały podpisane właśnie przez pozwanego . Na niektórych z nich bowiem brak jest bowiem podpisu pozwanego , a znajduje się podpis M. K. (1) (vide k. 23 , 39) . Należy tu także wskazać ,że z treści zeznań pozwanego nie wynika ,że nie kwestionował on odbioru całości towaru , jak przyjął to Sąd I instancji . W tym miejscu należy także wskazać ,że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wprost zakwestionował otrzymanie całości towaru objętego niniejszym postępowaniem . Trudno jest natomiast przyznać rację skarżącemu , gdy zarzuca ona błędne przyjęcie ,że odbierający towar od strony powodowej M. K. (1) nie działał w imieniu pozwanego – w granicach jego upoważnienia . Takie upoważnienie dla M. K. (1) udzielone przez pozwanego wynika bowiem wprost z treści dokumentu z dnia 11 marca 2013 r. znajdującego się w aktach na k. 48 . Prawdziwości i wiarygodności tego dowodu w postępowaniu przed Sądem I instancji ,podobnie jak i w postępowaniu odwoławczym pozwany nie podważył w żadnym zakresie . Przeciwnie stawiając taki zarzut w apelacji jednocześnie w jej uzasadnieniu skarżący sam wprost przyznał ,że M. K. zamawiał towar w imieniu pozwanego jako jego pracownik . Czym innym jest natomiast upoważnienie przez pozwanego swojego pracownika do składania w imieniu pozwanego zamówień na towar i jego późniejszy odbiór również w imieniu pozwanego , a czym innym rozliczenie się przez pozwanego z jego pracownikiem z zamówionego i pobranego w imieniu pozwanego towaru . Z akt nie wynika , aby M. K. zamawiał towar u strony powodowej nie w imieniu pozwanego , ale we własnym imieniu i aby to na M. K. , a nie na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty za pobrany w ten sposób towar przez upoważnionego przez pracownika pozwanego w imieniu właśnie pozwanego – zapłaty na rzecz strony powodowej . Pozwany nie wykazał także ,że płatności których dokonał ,a które według niego nie powinny obciążać pozwanego faktycznie były dokonane bez podstawy prawnej , jak też nie zgłosił w tym zakresie żadnych zarzutów procesowych , w tym np. zarzutu potrącenia . W tym zakresie pozwany ograniczył się tylko i wyłącznie do gołosłownych twierdzeń , które nie zostały poparte żadnymi dowodami . Nie wykazał ,że faktury przywołane przez niego w apelacji były objęte niniejszym postępowaniem oraz ,że osoba za którą rzekomo dokonał płatności nie działała w imieniu pozwanego , a we własnym imieniu i na własny rachunek a zatem ,że to nie na pozwanym lecz na tej osobie ciążył obowiązek zapłaty ceny za odebrany towar objęty tymi fakturami .

W tym miejscu należy również wskazać ,że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/ 00 , Wokanda 2002/7-8/ 44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/ 97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

Pozwany nie wykazał także ,że upoważnienie udzielone M. K. został przez niego cofnięte przed odbiorem spornego towaru . Z akt wynika ,że M. K. zamawiając towar u strony powodowej , a następnie odbierając ten towar nie działał we własnym imieniu i na swoją rzecz lecz ,że czynności te podejmował w imieniu pozwanego. Stosownie

zaś do przepisu art. 474 kc dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Dłużnik zatem przyjmuje na siebie ryzyko związane z posłużeniem się innymi osobami przy wykonywaniu zobowiązania. Wyłącza to dopuszczalność powoływania się przez niego na brak własnej winy w wyborze, nadzorze czy też dawaniu poleceń, wskazówek, pouczeń itp. Tak więc dłużnik ponosi odpowiedzialność zaoszczoną za takie osoby, które są jego pomocnikami czy wykonawcami w wykonaniu danego zobowiązania. W kręgu tych osób mieszczą się zatem również pracownicy zatrudnieni przez pozwanego, a zatem osoby, którym faktycznie powierzono wykonanie określonych czynności. W przypadku tych osób istotne jest, aby działały one z woli dłużnika. Wystarczająca jest przy tym wola (akceptacja) ogólna, gdyż przepis nie wymaga wyraźnego (imiennego) określenia przez dłużnika osoby, która zobowiązanie ma wykonać lub współdziałać przy jego wykonywaniu. Warto tu również wskazać, że pomocników i wykonawców nie obciąża obowiązek odszkodowawczy wobec wierzyciela za szkody wyrządzone przez nich w związku z działaniem na rzecz dłużnika. W ramach odpowiedzialności kontraktowej na centralnym miejscu więc znajduje się osoba dłużnika i jego dług wobec wierzyciela, natomiast osoby, którymi się on posługuje, pozostają w cieniu. Inną zupełnie kwestią jest natomiast odpowiedzialność regresowa takiej osoby trzeciej, o której mowa powyżej którą może ona ponosić wobec dłużnika. O podstawie i zakresie tej odpowiedzialności rozstrzyga jednakże każdorazowo treść łączącego ich stosunku prawnego.

Przedmiotowa apelacja zatem tak wymaganych zarzutów jak wskazane powyżej w ocenie Sądu Okręgowego nie przedstawiła i nie wykazuje, aby ocena dowodów w powyższym zakresie oraz oparte na niej wnioski Sądu I instancji były dotknięte powyższymi uchybieniami. Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji oprócz wskazanych powyżej uchybień, nie doszukał się w przedmiotowej sprawie innych uchybień ze strony tegoż Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego, jak również w zakresie samego przeprowadzenia postępowania dowodowego, które by uzasadniały zmianę zaskarżonego wyroku. Stwierdzone przez Sąd II instancji uchybienia w zakresie dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń same w sobie nie uzasadniają bowiem uznania, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie odpowiada prawu. W sprawie bezsporne bowiem jest, że do odbioru towaru objętego niniejszym postępowaniem doszło, towar ten zamówił i odebrał w imieniu pozwanego umocowany do tego przez pozwanego jego pracownik. Bezsporne było także, że pozwany nie zapłacił całej ceny za odebrany w jego imieniu towar. Ze zgromadzonego materiału dowodowego za wyjątkiem wskazanych wcześniej okoliczności Sąd Rejonowy wyprowadził zatem wnioski poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Wszechstronnie i bezstronnie rozważył przy tym materiał dowodowy. Sąd I instancji na podstawie materiału dowodowego, którym dysponował prawidłowo uznał, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umów sprzedaży, z których pozwany nie wykonał wszystkich ciążących na nim obowiązków w zakresie zapłaty ceny za zamówiony i pobrany towar. Tak więc w przedstawionym powyżej zakresie objętym tak osnową wniesionej apelacji jak i jej uzasadnieniem w ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie Sądu I instancji jest logicznie poprawne. W konsekwencji Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela w pełni te ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz argumenty i dowody przedstawione na ich poparcie. Sąd Okręgowy podziela je, przyjmuje za własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są w tym zakresie zatem całkowicie bezpodstawne. Z ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika, że zarzuty i uzasadnienie apelacji w tym zakresie, w tym w zakresie oceny materiału dowodowego stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami i służy niewątpliwie wyłącznie narzuceniu własnego błędnego stanowiska co do wzajemnych relacji prawnych i wynikających z nich powinności stron oraz zmierza do uzyskania satysfakcjonującego stronę pozwaną rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie należało uznać, że apelacja strony pozwanej była całkowicie niezasadna, iż winna ona być w całości oddalona na podstawie przepisu art. 385 kpc.

Brak rozstrzygnięcia o kosztach procesu za II instancję uzasadnia treść art. 98 kpc, 99 kpc w zw. z art. 108 kpc i art. 109 kpc. Pozwany przegrał bowiem postępowanie odwoławcze w całości, a strona powodowa, która również

w postępowaniu odwoławczym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego nie zgłosiła skutecznie żadnego wniosku w tym zakresie . Wnioski , które zostały zgłoszone , zgłoszono z uchybieniem terminu określonego w przepisie art. 372 kpc , który stanowi ,że strona przeciwna może w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia apelacji wnieść odpowiedź na apelację wprost do sądu drugiej instancji. Powszechnie przyjmuje się natomiast , że wniesienie odpowiedzi na apelację po upływie 2-tygodniowego terminu od doręczenia stronie odpisu apelacji jest bezskuteczne (vide art. 167 kpc). Konsekwencją tego jest zatem niedoręczenie odpowiedzi na apelację stronie skarżącej i pominięcie przy rozpatrywaniu sprawy zawartych w niej twierdzeń czy wniosków .